

Sygn. akt VI RCa 318/18

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 9 stycznia 2019 roku

Sąd Okręgowy w Olsztynie VI Wydział Cywilny Rodzinny w składzie:

Przewodniczący: SSO Jolanta Biernat-Kalinowska (spr.)

Sędziowie: SO Lech Dłuski

SR del do SO Andrzej Hinz

Protokolant: starszy sekretarz sądowy Anna Greifenberg-Krupa

po rozpoznaniu w dniu 9 stycznia 2019 roku w Olsztynie

na rozprawie

sprawy z powództwa małoletniego **M. K.** reprezentowanego przez M. N.

przeciwko **T. K.**

o podwyższenie alimentów

na skutek apelacji małoletniego powoda

od wyroku Sądu Rejonowego w Olsztynie

z dnia 24 września 2018 roku

sygn. akt III RC 326/18

I. Apelację oddala.

II. Odstępuje od obciążenia powoda kosztami procesu za II instancję na rzecz pozwanego.

Sygn. akt VI RCa 318/18

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Olsztynie wyrokiem z dnia 24 września 2018 r. wydanym w sprawie sygn. akt III RC 326/18 podwyższył z dniem 30 kwietnia 2018 r. alimenty zasądzone od pozwanego T. K. na rzecz małoletniego M. K., których wysokość ustalono po raz ostatni wyrokiem Sądu Okręgowego w Olsztynie z dnia 30 czerwca 2011 r., w sprawie VI RC 2409/10 na kwotę 500 zł miesięcznie do wkoty 650 zł miesięcznie, pozostawiając bez zmian pozostałe warunki płatności (punkt I), oddalił powództwo w pozostałym zakresie (punkt II), zniósł między stronami koszty procesu (punkt III), nakazał ściągnąć od pozwanego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 90 zł tytułem kosztów sądowych od których powód był zwolniony (punkt IV) oraz nadał wyrokowi w punkcie I rygor natychmiastowej wykonalności (punkt V).

W uzasadnieniu Sąd ten powołując się na treść art. 135 kro i art. 138 kro, iż doszedł do przekonania, że doszło do zmiany stosunków uzasadniającej zwiększenie wysokości świadczenia alimentacyjnego pozwanego względem syna. Sąd zwrócił uwagę, że w okresie 7 lat od ostatniego orzeczenia w przedmiocie alimentów nastąpił wzrost potrzeb

małoletniego związanych przede wszystkim z jego naturalnym rozwojem fizycznym oraz rozpoczęciem nauki szkolnej, udziałem w zajęciach dodatkowych i pogorszeniem jego stanu zdrowia co wiąże się z koniecznością przyjmowania leków na stałe. Podał, że sytuacja finansowa pozwanego uległa poprawie, gdyż aktualnie ma stabilne zatrudnienie i uzyskuje stałe dochody w wysokości 3 278,80 zł. Otrzymuje również dodatki do uposażenia. Sąd I instancji zwrócił uwagę, że cały ciężar wychowania syna spoczywa na powódce tym samym pozwany winien w większym zakresie ponosić ciężar jego utrzymania. Podkreślił jednak, że matka małoletniego nie jest zwolniona z obowiązku jego utrzymania.

Apelację od powyższego wyroku w części tj. w zakresie jego punktu II i III wywiodła przedstawicielka ustawowa małoletniego powoda zarzucając mu:

1. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że żądana kwota alimentów w wysokości po 900 zł miesięcznie nie znajduje uzasadnienia w zakresie usprawiedliwionych potrzeb małoletniego, podczas, gdy średnie miesięczne koszty jego utrzymania wynoszą około 1 500 zł,
2. błąd w ustaleniach faktycznych polegający na przyjęciu, że ustalona kwota 650 zł odpowiada części w jakiej pozwany partycypować w miesięcznych kosztach utrzymania syna, a zaspokojenie pozostałych jego potrzeb może spoczywać na matce, podczas, gdy realizuje ona w większym zakresie obowiązek alimentacyjny poprzez osobiste starania o jego utrzymanie i wychowanie, a jej możliwości zarobkowe są znacznie niższe niż pozwanego,
3. niewystarczające uwzględnienie znaczącej poprawy możliwości zarobkowych pozwanego i zwiększenia się usprawiedliwionych potrzeb małoletniego.

W konsekwencji wniosła o podwyższenie alimentów zasądzonych od pozwanego na rzecz małoletniego do kwoty po 900 zł miesięcznie oraz o zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych za obie instancje.

W uzasadnieniu podniosła, że od czasu ustalenia obowiązku alimentacyjnego pozwanego względem małoletniego wzrosły zarówno jego usprawiedliwione potrzeby, jak i zwiększyły się możliwości zarobkowe pozwanego. Podała, że miesięczny usprawiedliwiony koszt utrzymania małoletniego wynosi około 1 500 zł i obejmuje koszt utrzymania mieszkania (161 zł), zakupu żywienia (400 zł), środków czystości i kosmetyków (100 zł), odzieży i obuwia (150 zł), lekarstw (100 zł), dojazdów (100 zł), wydatki związane z nauką (100 zł), spędzaniem czasu wolnego (100 zł), wypoczynek letni i zimowy (120 zł), opłatę za zajęcia dodatkowe (140 zł). Zwróciła uwagę, że pozwany ma stałą pracę i osiąga znaczne dochody tym samym ma możliwości majątkowe i zarobkowe aby alimentować syna w wyższej wysokości. Podkreśliła, że ona realizuje swój obowiązek alimentacyjny względem syna poprzez osobiste starania o jego utrzymanie i wychowanie. Pozwany spędza z synem łącznie 12 godzin miesięcznie zatem winien w większym zakresie ponosić obowiązek jego utrzymania.

Pozwany T. K. w odpowiedzi na apelację wniósł o jej oddalenie w całości i zasądzenie kosztów postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm prawem przepisanych.

W uzasadnieniu wskazał, że brak jest podstaw aby w całości obciążyć go kosztem utrzymania syna tym bardziej, że jego matka nie jest zwolniona z tego obowiązku. Podkreślił, że z uwagi na wiek małoletniego obowiązek alimentacyjny poprzez osobiste starania o jego wychowanie jest znacznie mniejszy i jego matka może wykonywać pracę zarobkową.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Rejonowy w Olsztynie przeprowadził szczegółowe postępowanie dowodowe, zaś w uzasadnieniu wyroku przedstawił swoje wnioski, wskazał na dowody, którym dał wiarę wskazując dokładnie powody tych decyzji. Sąd II instancji w pełni podziela ustalenia i ocenę dokonaną przez Sąd I instancji.

W pierwszej kolejności należy wskazać, iż Sąd I instancji prawidłowo ocenił, iż nastąpiła w sytuacji stron zmiana stosunków, będąca istotną, w rozumieniu przepisu art. 138 kro.

W uzasadnieniu wyroku wskazano, dlaczego sąd ustalił, że nastąpił wzrost usprawiedliwionych potrzeb powoda.

Przypomnieć tylko w tym miejscu należy, że Sąd Rejonowy wskazał na upływ czasu od wydania ostatniego orzeczenia w przedmiocie alimentów, obecny wiek małoletniego powoda, rozpoczęcie przez niego edukacji szkolnej, uczęszczanie na zajęcia dodatkowe oraz pogorszenie jego stanu zdrowia i wiążącą się z tym koniecznością zażywania leków na stałe.

Powyższe okoliczności są zaś bezsporne i same przez siebie powodują wzrost usprawiedliwionych potrzeb uprawnionego do alimentacji w porównaniu do okresu, kiedy wydawano orzeczenie w przedmiocie wysokości świadczeń alimentacyjnych.

Słusznie również Sąd I instancji wskazał, że obowiązek alimentacyjny obciąża oboje rodziców tym samym matka małoletniego również winna czynić odpowiednie do swoich możliwości zarobkowych nakłady finansowe na rzecz syna. Brak jest bowiem podstaw aby kosztami utrzymania małoletniego w całości obciążyć pozwanego, jak to było wcześniej ustalone. Wskazać należy, że w chwili ostatniego ustalenia alimentów na kwotę 500 zł miesięcznie małoletni miał dwa lata i pozostawał pod wyłączną opieką matki. Tym samym realizowała ona swój obowiązek alimentacyjny względem syna poprzez osobiste starania o jego wychowanie. Obecnie chłopiec ma (...) lat, jest starszy i bardziej samodzielny, co powoduje, że jego matka winna również przyczynić się finansowo do zaspokojenia jego usprawiedliwionych potrzeb.

Reasumując powyższe, Sąd Okręgowy doszedł do przekonania, że upływ czasu i wzrost naturalnych potrzeb powoda, wiąże się z koniecznością zwiększenia wydatków na zabezpieczenie realizacji jego usprawiedliwionych potrzeb, przez co oczywistym jest zwiększenie udziału finansowego pozwanego, w partycypowaniu w tych wydatkach. Ustalona przez Sąd Rejonowy kwota 650 zł miesięcznie od pozwanego na rzecz małoletniego jest wystraszająca do zaspokojenia jego aktualnych potrzeb, odpowiada przeciętnym kosztom utrzymania, przy uwzględnieniu nakładów finansowych jego matki.

Sąd Odwoławczy nie podzielił zatem stanowiska skarżącej w zakresie kwestionowania rozstrzygnięcia Sądu Rejonowego. W konsekwencji po analizie postępowania przeprowadzonego przez Sąd Rejonowy dokonanej przez pryzmat zarzutów apelacyjnych Sąd Odwoławczy uznał, że wyrok Sądu I instancji jest słuszny i prawidłowy, zaś argumenty apelacji nie zdołały go zdyskredytować, wobec czego na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację.